

adagio
na
smyczki
i
organy

W y k o n a w c y

Jolanta Dybuś
Mariola Hendrykowska
Lidia Mizgalska
Jadwiga Pieluszyńska
Krzysztof Brygider
Juliusz Stańda
Zbigniew Stróżniak
Emil Wesołowski

choreografia i scenografia
C O N R A D D R Z E W I E C K I

muzyka
T O M A S O A L B I N O N I

Pierwsze wykonanie:
Balet Opery Poznańskiej — 9. 12. 1967 r.

Wznowienie:
Polski Teatr Tańca — Balet Poznański — 3. 10. 1973 r.
na scenie Opery Poznańskiej

P O L S K I T E A T R T A Ń C A — B A L E T P O Z N A Ń S K I

Dyrektor i kierownik artystyczny
C o n r a d D r z e w i e c k i

Zastępca dyrektora — S ł a w o m i r P i e t r a s

„...tam gdzie nowocześni amerykańscy choreografowie uciekają się zwykle do tańca w stylu trochę klasycystycznym, stworzył Drzewiecki na scenie pełne płynności rzeźby. I choć nie było tu pełni ruchu, dała się nam odczuć pełnia piękna”.

Leif Borten

„Verdens Gang”, Oslo, 1. 10. 1971 r.

NORWEGIA

„...Poruszające się jak we śnie postacie, zastygające chwilami w posągowe figury o jasnym, zmysłowym charakterze. Można by tu znaleźć wizję do wędrówek Dantego przez królestwo śmierci, wśród kochających się w kręgu powietrznym par i okazujących swe uczucie w całkowitej wolności i świetle. Było to zawrotnie piękne, nagle, zmysłowe a zarazem czyste i niewinne”.

Olle Olssen

„Göteborgs Handels — Och Sjöfarts — Tidning” — 5. 10. 1971 r.

SZWECJA

„...Najciekawiej wypadło „Adagio na smyczki i organy”, pełne zmysłowych i ładnych pów, wprowadzających nastrój subtelnej ercyzmu”.

Bożena Mamontowicz — Łojek

„Ruch Muzyczny” 15. 9. 1970 r.

POLSKA

„...„Adagio” nasycone jest w równym stopniu erotyką, jak i najczystszy liryzmem. Wzrusza prostotą i prawdą — prawdą o człowieku”.

Małgorzata Komorowska

„Teatr”, 16. 11. 1973 r.